

Міжнародна
науково-практична
конференція

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ СУСПІЛЬНИХ НАУК: НАУКОВІ ДИСКУСІЇ

м. Київ

14–15 серпня 2020 року

Київська наукова
суспільнознавча
організація

**Громадська організація
«Київська наукова
суспільнознавча організація»**

ЗБІРНИК ТЕЗ НАУКОВИХ РОБІТ

**учасників міжнародної
науково-практичної конференції**

**«АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ СУСПІЛЬНИХ НАУК:
НАУКОВІ ДИСКУСІЇ»**

14–15 серпня 2020 р.

**Київ
2020**

УДК 303:001.8(063)
А43

А43 **Актуальні питання суспільних наук: наукові дискусії:**
Матеріали міжнародної науково-практичної конференції
(м. Київ, Україна, 14–15 серпня 2020 року). – Київ:
ГО «Київська наукова суспільнознавча організація»,
2020. – 78 с.

Організатори конференції не завжди поділяють думку
учасників. У збірнику максимально точно відображається
орфографія та пунктуація, запропонована учасниками.

Усі матеріали подаються в авторській редакції.

УДК 303:001.8(063)

© Київська наукова суспільнознавча організація, 2020

ЗМІСТ

НАПРЯМ 1. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ІСТОРИЧНИХ НАУК

Гаврилюк О. Н.

ЗАХІДНОПОЛІСЬКИЙ РЕГІОН У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ
1940-Х – НА ПОЧАТКУ 1950-Х РР.: ОСВІТНІЙ АСПЕКТ
(МАТЕРІАЛ НА ДОПОМОГУ УЧИТЕЛЕВИ ІСТОРІЇ)5

Гаврилюк С. В.

АРХІТЕКТОР ПЕТРО ПОКРИШКІН – ДОСЛІДНИК
КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ ВОЛИНИ І ХОЛМЩИНИ9

Міненко Д. В.

ПЕРШІ СВІДЧЕННЯ ПОЯВИ КОЗАКІВ
НА ТЕРЕНАХ ЛОЗІВЩИНИ13

Проданок Ф. М., Семашко К. К.

АГРАРНА ПОЛІТИКА УКРАЇНСЬКОЇ ЦЕНТРАЛЬНОЇ РАДИ:
ОСНОВНІ ЕТАПИ ДОСЛІДЖЕННЯ17

Сеницький В. В.

УКРАЇНСЬКО-ПОЛЬСЬКЕ ПРОТИСТОЯННЯ
В ГАЛИЧИНІ У ДРУГІЙ ПОЛОВИНІ 1943 Р.21

НАПРЯМ 2. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ СОЦІОЛОГІЇ

Бичкова А. Ю., Родян М. В.

СТРІТРЕЙСИНГ ЯК ВИД МОЛОДІЖНОЇ СУБКУЛЬТУРИ26

Maksymenko O. O.

CITIES AS THE TRUE DRIVERS OF GLOBALISATION.....28

НАПРЯМ 3. АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ФІЛОСОФІЇ

Бригар А. В.

КУЛЬТУРА ПЕРВІСНОЇ ЕПОХИ ТА ЇЇ МІСЦЕ
В ІСТОРІЇ ЛЮДСТВА31

Гуйван П. Д.

ГЕНЕЗИС ФІЛОСОФСЬКО-СВІТОГЛЯДНОГО
СПРИЙНЯТТЯ ЧАСУ34

Ісакова О. І.

ВИЩА ОСВІТА В УКРАЇНІ
ЯК СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ ФЕНОМЕН.....38

Кобетяк А. Р.

ОБҐРУНТУВАННЯ АВТОКЕФАЛЬНОГО УСТРОЮ ЦЕРКВИ
У ПЕРІОД ВСЕЛЕНСЬКИХ СОБОРІВ41

категорію тривалості. Оскільки тривалість становить собою перебіг внутрішнього життя людини, єдиним носієм часу буде суб'єкт. Тож наші відчуття щодо реальних матеріальних явищ, відображені у внутрішній тривалості, і створюють час зовнішнього світу [13, с. 40-41].

Література:

1. Філософія і релігієзнавство. URL: <https://tureligious.com.ua/fales-miletskyj/>
2. Bhaktivedanta VedaBase: Bhagavad-gītā As It Is 11.32. URL: <http://vedabase.net/bg/11/32/en>.
3. Абасов А.С. Пространство. Время. Познание. Баку: Элм, 1986. 122 с.
4. Солдатов А.В. Понятия пространства и времени в структуре естественнонаучной теории. Л.: Изд-во ЛГУ, 1981. 72 с.
5. Ажимов Ф.Е. Онтолого-метафизические проекты современной западноевропейской философии. Вопросы философии. 2007. № 9. С. 145–153.
6. Plato. Timaeus. Opera. Vol. 4. Ed. J. Burnet. Oxf., 1900. 38 p.
7. Антология мировой философии, В 4-х т., Т. 1, часть 1, М.: Мысль, 1969. 936 с.
8. Киссель М.А. Критика феноменологического метода Э. Гуссерля. Вопросы философии, 1969. № 11. С. 67-76.
9. Kant Immanuel. Prolegomena zu einer jeden kunftigen Metaphysik, die als Wissenschaft wird auftreten können. Philipp Reclam jun. Stuttgart, Meiner, F 2001., Taschenbuch Neuware. 200 s.
10. Бергсон А. Длительность и одновременность. Пер. с фр. Петербург: ACADEMIA, 1923. 154 с.

Ісакова О. І., кандидат філософських наук,
доцент кафедри суспільно-гуманітарних наук
*Таврійський державний агротехнологічний університет
м. Мелітополь, Запорізька область, Україна*

ВИЩА ОСВІТА В УКРАЇНІ ЯК СОЦІОКУЛЬТУРНИЙ ФЕНОМЕН

Вища освіта являє собою соціокультурну систему, що виконує ряд функцій, які забезпечують передачу цінностей панівної культури,

відтворення моделей системи, формування різнобічно освіченої особистості відповідно до домінуючим в даному суспільстві нормативно-моральним ідеалам, а також соціальну селекцію, що підтримує зміну поколінь інтелектуальної еліти, покликаної розвивати культуру і суспільство.

Вища освіта в Україні повинна забезпечувати формування соціокультурної еліти, здатної до подальшого розвитку культури і суспільства, за допомогою її навчання і виховання в освітніх установах, організованих в систему, що надбудовується над системою середньої освіти. Провідні функції вищої освіти забезпечують її ключову роль як рушійної сили буквально всіх основних видів сучасної економічної, політичної та соціальної діяльності, її якість значною мірою стає еквівалентом якості суспільства. Однак і саме суспільство значною мірою визначає цілі, функції, структуру та інші основоположні параметри інституту вищої освіти.

В даний час проблеми освіти в Україні розглядаються в педагогічних, соціологічних, культурологічних, філософських та інших дослідженнях, часто мають міждисциплінарний характер, оскільки сам феномен освіти складно віднести до будь-якої однієї сфери в силу його багатофункціональності.

На наш погляд, необхідність філософської рефлексії вищої освіти як соціокультурного феномена обумовлена низкою причин. По-перше, проходженням сучасним суспільством фази докорінних трансформацій, детермінованих переходом до нової стадії розвитку – постіндустріального, інформаційного, програмованого суспільства. По-друге, реакцією на дані зміни з боку вищої освіти, що є однією з найважливіших соціокультурних інститутів сучасного суспільства і виконує функції відтворення типу культури і суспільства, їх подальшого розвитку і забезпечення взаємозв'язку між культурою і суспільством [1, 36].

Представляється доцільним і більш точним розгляд вищої освіти в Україні, як соціокультурного феномена, чия специфіка полягає у формуванні соціокультурної еліти, безпосередня діяльність якої спрямована на розвиток і вдосконалення культури і суспільства. Наростатиме кількість альтернативних можливостей здобуття освіти, підвищиться географічна мобільність студентів та аспірантів, можливість обирати індивідуальну програму навчання, слухати курси в різних навчальних закладах, самостійно визначати терміни навчання. Постійне підвищення кваліфікації («освіта через все життя») вже стає звичайною практикою. У перспективі кожна людина, отримуючи наступну освіту, в результаті стане володарем унікального

індивідуального набору компетенцій, що відносяться до різноманітних сфер діяльності [2, 204].

Завдяки телекомунікаційним та інтернет-технологіям навчання також перестане бути синхронним, більшою мірою орієнтуючись на малі групи або індивідуальне навчання. Кожен буде здобувати освіту тоді, коли йому це зручно, і витрачати на цей процес стільки часу, скільки вважатиме за потрібне. Крім того, потреба в миттєвому отриманні інформації призведе до виникнення системи освіти реального часу, в яку будуть об'єднані інформаційні ресурси, що знаходяться в різних часових поясах.

Спілкування викладача і студента в режимі on-line не вимагає їх присутності безпосередньо в місці проведення заняття. Вони можуть перебувати в будь-якій точці світу, при цьому слухачеві необов'язково бути студентом того навчального закладу, чий навчальний курс він прослуховує. Таким чином, масове скупчення людей в одному місці з метою отримання інформації поступово піде в минуле.

Оскільки принцип максимізації безпосередньо залежить від концентрації, то зі зниженням кількості безпосередньо присутніх на заняттях студентів потреба у величезних будівлях і аудиторіях відпаде сама собою. Їх замінять невеликі, зручні, обладнані за останнім словом техніки аудиторії, орієнтовані на функціональність, а не на масштаб. У деяких випадках роль такої «навчальної аудиторії», завдяки ноутбуку, що має вихід в глобальну інформаційну мережу, може виконувати навіть салон транспортного засобу. На зміну централізованої організації освіти прийде Мережева, вертикальні зв'язки поступово витісняться горизонтальними. Такий тип взаємодії найкраще описує поняття «Глобальна освітня мережа», де кожен учасник освітнього процесу є рівноправним партнером.

Мережева організація освіти передбачає різноманітність форм навчання, розширення сфери дистанційної освіти, розширює перспективи міжнародного співробітництва, дозволяє учасникам освітнього процесу вибудовувати необхідні ситуативні знання завдяки акумуляції різних інформаційних ресурсів. Жорсткий поділ на вчителів і учнів поступово згладиться: навчання стане спільним процесом їх розвитку, підвищиться частка досліджень, що фінансуються з недержавних джерел, зросте число приватних вузів, які обслуговують потреби певного сегмента ринку [3, 162].

Таким чином, цільові орієнтації інформаційного суспільства в Україні не передбачають посилення інституційних позицій вищої освіти, наділяючи її у сфері матеріального і духовного виробництва сервісною, інструментальною функцією. Проте, відповідно до логіки

розвитку інформаційного суспільства, саме третинна сфера послуг з провідною роллю науки і освіти, розглядається в якості основи майбутнього соціального прогресу.

Література:

1. Бурдые П. Социология социального пространства: М.: Гелиос, 2009. 345 с.
2. Гидденс Э. Устроение общества. Очерк теории структуризации: М.: Академический проспект, 2012. 528 с.
3. Черных С.И. Образовательное пространство в условиях информатизации общества: Новосибирск.: Изд-во НГАУ, 2015. 235 с.
4. Печчеи А. Человеческие качества: М.: Новое издательство, 2014. 398 с.

Кобетяк А. Р., кандидат філософських наук, докторант
Житомирський державний університет імені Івана Франка
м. Житомир, Україна

ОБҐРУНТУВАННЯ АВТОКЕФАЛЬНОГО УСТРОЮ ЦЕРКВИ У ПЕРІОД ВСЕЛЕНСЬКИХ СОБОРІВ

Криза Вселенського православ'я, яка стала чітко помітною після Великого Собору на Криті у 2016 р., негативно вплинула на внутрішньоцерковне життя більшості Помісних церков. Іншою подією світового значення, яка стала своєрідною лінією розділення у Вселенській церкві, було проголошення автокефалії Української церкви. Через відсутність єдиноприйнятого та загальноузгодженого механізму проголошення нової автокефальної церкви (документ «Автокефалія та способи її проголошення» мав бути прийнятий на Критському соборі, на який не приїхали представники чотирьох Помісних церков), ієрархи світових церков мають кардинально протилежні підходи щодо не/визнання Православної церкви України як рівної їм церкви-сестри.

Події навколо Української церкви загострили дискусії щодо першості та повноважень Вселенського престолу, в тому числі і у питанні надання автокефального статусу. Подібна ситуація мала місце у зв'язку із надання автокефалії Болгарській ПЦ, Польській ПЦ, церкві Чеських земель і Словачії та іншим). А свого апогею богословська